

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΕΥΡΗΜΑΤΑ

Η ΑΓΑΘΟΤΗΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΘΕΟΥ

[Του FRANCIS JAMMES]

Είτανε μιά μικρούλα, λεπτή και χαριτωμένη. Έγραζότανε σ' ένα έμπορικό. Έβγυνη και πολύ δέν εΐταν, άλλα είχε δυό μάτια μαύρα και γλυκά. Σέ κοιτούσαν με μιά λύπη κ' ύστερα χαμύλιωναν. Καταλάβαινες πως εΐταν φιλόστοργη κ' άποϊκή κ' εκείνη τήν άποϊκότητα που εΐνε ή έλλειψη κάθε κακίας.

Καταλάβαινες πως εΐταν άπλη, σάν τήν μικρούλα κάμαρη όπου καθότανε μ'ήνη, μόνη με μιά γατίτσα που τής εΐχαν χάρισε. Κάθε πρωί, πριν νά φύγει για τή δουλειά της, έβαζε τής γατίτσα λίγο γάλα σ' ένα πιατέλι.

Κι' όπως ή κίτσια της, κ' ή γατιούλα είχε τά ματάκια της γλυκά και θλιμμένα. Ζεϊτανότανε στον ήλιο, στο περβάσι του παραθύρου που εΐταν κ' ά μ'ι γλάστρα με βασιλικό κ' έγλυφε τά ποδαράκια της πουμουζιζαν με πινέλλο ή χένιζε τίς τριχίτσες του κεφαλιού τής.

Μιά μέρα κ' ή μικρούλα κ' ή γατιούλα βρέθηκαν άρρωστες. Εΐτανε νά γενίτσο ν. Η μιά είχε φίλο κάποιον κύριο πολύ καθως πρέπει που τήν άπαράτησε κ' ή άλλη ένα όμορφο γάτο που τίσκοςος κ' αυτός.

Άλλά ή μικρούλα, ή φτωχή μικρούλα, έπε σε άρρωστη, βαρεία άρρωστη, και περνούσε τόν καιρό της κλαίγοντας με λυγμούς, ένφ ή γατιούλα περνούσε τήν άρρώστικα της τόν ήλιο του παραθύρου, με τήν όσπη της κοιτίτσα που φαινότανε τόσο άστεία.

Η γατίτσα έτρωε ν' άγαπή-στε ύστερ' άν' τήν κυρά της κ' αυτό έφερε τά πράματα έτσι που κ' οι δυό γένινε νά πέφτουν τήν ίδια έτοχη.

Η μικρούλα έλαβε μιά μέρα ένα γιάμμα από τόν καθως πρέπει κίριο που σήν είχε άπαράτησει τής έστ' άνε εικοσιπέντε φράγκα κ' τής έγραψε χίλιμ δυό πρήμετα για τή γενναιοδωρία του. Μ' αυτά τά λεφτά άγόρασε ένα μ'ιγάλι, κάρβουβουνα, ένα κουτάκι σάιτσα, έβαλε φωτιά τά κάρβουνα, έκλεισε τήν κιαροούλα της και πέθανε από άσφυξία.

Μόλι; έφτιασ στον ούρανό, όπου ένις πιπός ήθελε νά μήν τήν άφήση στήν άρχη νά πρή, ή χαριτωμένη μικρούλα, άρχισε νά τρέψη όταν συλλογίστηκε πως εΐταν έτοιμόγεννη, και πως έμελλε νά δώσει λόγο στον Καλό Θεό!

Μι' ό Καλός Θεός τής εΐπε :

— Μικρούλα μου, σου έτοιμάσα έδω πάνω μιά ώραία κιαροούλα. Πήγαινε έκει νά γενίτσο. Έδω στον ούρανό όλοι γίνονται καλά κ' οι μη φοβηθής πως νά πεθίνης. Άγαπάω τά παιδιά και θέλω νά τ' άφήσουν νάχρονται προς έμένα.

Και όταν ή μικρούλα μπήκε στήν κιαροούλα που τής είχε έτοιμαστή μέσα στο άπέθαντο Νοσοκομείο τής θειας Καλωσύνης, είδε πως ό Θεός τής είχε φυλαγμένα μιά έκπληξη. Μέσα σ' ένα ώραίο καλάθάκι τής είχε βάλει τή γατίτσα της που τόσο αγαπούσε. Άκόμα κ' ό μισιλικός της εΐτανε στο παράθυρο. Έκει μέσα έζάλλωσε.

Ήκανε ένα όμορφο κοριτσάκι κ' ή γατίτσα γέννησε κ' αυτή τέσσερα χαριτωμένα μαύρα γατάκια.

ΦΡΑΝΣΙΣ ΖΖμ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Στους όσπρους χρόνους μάςνε
νάχι; νά τρώς στους μαύρους.

Σά σέ ρίξει τ' άλογο ξεβεν' το και τράβη το.

Έγν' ο φοβάμαι το Θεό πουΐνα ψηλά και βλέπει,
Φοβάμαι και τόν άνθρωπο όπου Θεό δέν έχει.

Νάια ε κιασίδα ή ζήλεια, θά κατέβαιν' ως τά φρυδιά.

Φύλαξέ με όταν μ' εΐσως, για νά μ' έχης όταν θέλγς.

Πού γ' γνός κρύβ' ή κάπνα, τόσες τρέλλες κρύβ' ή γούνα.

Τής πολιολογός ή γλώσσα και κομμένη φαρλατίζει.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ

(Μιά Σουηδικη παράδοσις)

Έπάνω στο γαλανόλευκο κ' συννερένιο άδμα της ή άγαθή Μοΐρα κατέβη έλαφρά από τόν Ούρανο στή Γη. Στο δεξί της χέρι κρατούσε χρυσό κομύ, γεμάτο πολύτιμα όδρα, τά όποια—σύμφωνα με τή διαταγή του καλού Θεού—θά έμοίραζε στις γυναΐκες όλων τών εθνών.

Και ή γυναΐκες παρετάχθησαν :

— Κάνε με στρογγυλή σαν τού φεγγάρι που περνά γρήγορα τ' άσημένια νέφη τ' ούρανου, και στά μέλη του σώματός μοι δόσε τήν έλαφράδα του πούπουλου! έξήτησε ή Τουρκοπούλα.

— Χάρισέ μου τήν όμορφιά της Άφροδίτης και τήν περιφάνεια της Ήρας! έπε ή Έλληνίδα.

— Έγώ θέλω μάτια μεγάλα, και μαύρα από τή νύχτα, παρακάλεσε ή Ιταλίδα, και δόσε σ' αυτά σπίνες όμοιες με κείνες που βγαίνουν από τόν κρατήρα του Βελουβίου!

— Δώρησέ μου φανή βελουδένια που όταν άνοΐγω τά τριανταφυλλένια χείλη μου σέ τραγουδι, νά σαλαβώνω όλον τόν κόσμο! έξήτησε ή μεσημβρινή Σλαβία.

— Όσο για μένα, έπε ή Ίσπανίδα, θέλω μαλλιά κατάμαυρα και μεταξένια, για νά σεκπάω τó λευκό μου στήθος σαν με μαντίλλα, όταν άλλος, εκτός από τόν άγαπημένο μου, θελήση νά με ιδή!

— Λόσε μου τή μαγευτική χάρη της ζωηρότητας και τó ελκυστικό γόητρο της περιπατησίας, έπόησε ή Γαλλίδα.

— Στόλισέ με τó άπαλό και λεπτό χρώμα του μοσχοβολήμένου ρόδου, έπε ή Άγγλίδα, και χάρισε στα μάτια μου τó λαμπρό γαλάζιο χρώμα της θάλασσας!

— Προΐοσέ με με τήν ευγενικά στάσι της Αυτοκρατορίας, και στόλισε τó στόμα μου με άσπρα μαργαριτέρια, που νά λάμπουν ανάμεσα στα ροδόγραμμα χείλη μου, έστéναξέ ή Ρωσίδα.

Έτσι μίλησαν και ή άλλες γυναΐκες και καθεμιά έπαίρανε ό,τι ζητούσε, γιατ' ό χουσό κομύ της Μοΐρας ήταν γεμάτο από θαύματα.

Μιά μόνο γυναΐκα έμεινε σιωπηλή και ταπεινά τρεβηγμένη πίσω. Κοκκινάδα και άγνόητα έσοκίπαζε τά μάγουλά της όταν άκουγε τι έζητούσαν οι γυναΐκες τών άλλων εθνών. Τά μικρούτσιμα χαρακτηριστικά της δέν εφανέρωναν κανένα ίχνος ζήλειας όταν έβλεπε τήν άγαθή Μοΐρα νά χνομωελξέμεσμπάθεια και νά σκορπίζη τά δώρα της. Κανείς δέν εΐχεν άκόμη παρατηρήσει τή σιωπηλή αυτή τα-

πεινή γυναΐκούλα.

— Λοιπόν, έγω και κάποιον τελευταίο δώρο, έπε ή Μοΐρα, και τούτο εΐνε καρδιά γεμάτη π' ό σ' ό ν' έρωτα—καρδιά άφοσιωμένη. Ποιά από σάς τή θέλει;

Έξάρωσαν όλες τά χείλη τους και γίνηκε σιωπή γι' άκριητ ήδρα. Τότε μόνο είδαν ότι πίσω τους βρισκότανε ή θεΐλη εκείνη γυναΐκούλα, που δέν είχε άκόμη φανερωσει καμμία έπιθυμία, που δέν είχε ζητήσει τίποτα.

— Νά μιά που δέν έπηρε άκόμη τίποτα, εΐταν ό άλλες γυναΐκες στήν άγαθή Μοΐρα, σ' αυτή δόσε τó τελευταίο δώρο σου!

Η Μοΐρα τής έγεννε με συμπάθεια νά πλησιάση. Με τó κεφάλι σκυμμένο ή σιωπηλή γυναΐκα έπήςγε κοντά.

— Εΐνε τó καλλίτερο, τó πολυτιμώτερο δώρο μου, τής έπε ή Μοΐρα χαϊδεύοντας τó ξανθό της κεφάλι, άξίζει ν' άνταμειφθή μ' αυτό ή ταπεινοφροσύνη σου. Πάρε τήν πιστή καρδιά, Βιεννέζα!

ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΓΩΣΗ Ο ΠΕΘΑΜΕΝΟΣ

Μιά Κινέζα άέριζε με τó ριζίδιο της τó πτώμα τουσυζύγου της που μόλις είχε πεθάνει, άν και ό χειμώνας εΐταν βαρύτατος. Έπειδή δέ τήν ερώτησαν τι σκοπό είχε τó παράδοξο έκεινο άέρισμα, αυτή άπάντησε :

— Ό σύζυγός μου γιά σύστημα λίγο πριν πεθάνει νά περιμένω νά κρυώση τó σώμα του για νά ξαναπατηρεφθί.

